

Rūķīši un Mežavecis

Uz visiem kokiem mežā jauns guļ sniegs.
Un skaņas mīkstas, it kā sniegu apvēlušās veļas.
Nu sila rūķīšiem būs gan ko pikoties,
rau, rau, kur tie aiz paegļiem jau ceļas!

Olektgari vīriņi, sprīdi gari uzači,
baltu tāšu micītes, brūnu sūnu biksītes,
divi pulkos stājas, nīrb pa gaisu kājas,
sniega vāli veļas, skanšu kalni ceļas.
Šnāc bumbas tvirtas, plīvo matu cirtas.
Klaigas un brēka, ņemas, cik spēka.
Kā vaigā zied tvīksme!
Kāds prieks, kāda liksme!
Hallo! Heidā! Bravo! Urrā!
Te rupja balss no meža malas sauc: „Tas tak par daudz!
Vai tā jūs manim kāršat spilviņas un tinat tāstiņas
un gainājat no mājām žagatas?”
Tik blēņas jums un niekošanās rūp.
Tūlīt uz Lāčupurvu lasīt lāčusūnas!
To dzirdot pikotāji skrien, un klūp, kur kurais
patapdams.
Cits paegļu pudurā, cits koka dobumā, cits rudzrugāju
rudens aparā.
Un lielās zalās acis bolīdams, un teterkāpostus tiem
visiem solīdams,
Lien Mežavecis atkal meža biezumā,
un atkal tukšs un kluss ir klajumā.
Tik, iztraucēts no trača negantā,
Pār lauku laukiem zaķis aizlīnkā...